

Harra přišla v pravý čas a je to znát

Nominaci na prestižní cenu Thálie získali za loňskou sezonu herci MdB Zdena Herfortová, Petra Jungmanová a Martin Havelka O herectví, cenách a životě s nominovanými hovoří Jarmila Veselá

PETRA JUNGMANOVÁ

Jednou z jejích prvních rolí, kterou si zahrála mimo školu, byla němá Zuzana v Divotvorném hrnci (režie Rudolf Tesáček). Na prknech Městského divadla Brno následovala Prudence v bláznivé komedii Ch. Duranga Nevyléčitelní (režie Petr Veselý)... V amerických novinách by možná psali už tenkrát, že se zrodila hvězda, u nás si na toto označení musela Petra Jungmanová ještě pár let počkat. A ještě nyní, pár dní před definitivním verdiktem o udělení Thálie, kdy Petra dosahuje na jednu z nejvyšších divadelních met, se ona sama podobnému označení brání...

Helena a Titánie ze Snů, Markétka v Bastardovi, Manon, Anita z West Side Story...Suchý výčet postav na jevišti, z nichž každé dává prý herec něco ze sebe. Jsou tací, kteří dokonce tvrdí, že každý herec hraje celý život jen jednu roli...

Dřív jsem si myslela, že přijde třeba režisér nebo dramaturg a řekne "Ta postava je taková a ty dělej to". Není to tak a nejspíš je to dobře, ačkoliv dobré režijní vedení je pro herce důležité. Člověk však postupem času přichází na to, co má s postavou společného a pro co nechtě někdy musí sáhnout do své nejnítější schránky a dát na odiv věci, za které se v normálním životě třeba i stydí. Myslím si, že máme v sobě všechny vlastnosti dobré i špatné, každou z nich však v jiné míře. Proto je nemožné do postavy nedat kus sebe, a na druhé straně v sobě musím najít i to, co si myslím, že s postavou společného nemám.

Harra v Babylonu se stala rolí, za kterou jsi byla letos nominovaná na Cenu Thálie v oboru muzikál. Vymykala se něčím mezi těmi ostatními?

Harra přišla jako na zavolání ve chvíli, kdy jsem v sobě cítila obrovskou sílu a nevěděla, jak s ní mám naložit. Když jsem začala zkoušet, nešetřila jsem energií. Pořád jsem zpívala a dokonce i polohy, které dřív nešly hrudním rejstříkem zvládnout, jsem najednou dostala. (Což je jistě také díky paní profesorce Jarmile Krátké, která mi věnovala svůj vzácný čas a která mi pomůže vždy, když to potřebuji.) Nicméně Harra prostě přišla v pravý čas a rovněž já cítím, že je to znát.

Na jevišti jsi ztvárnila nejrůznější typy mladých žen a dívek. Je ti bližší Manon nebo Anita z West Side Story?

Manon byla zkouškou z rétoriky. Poprvé verše na jevišti v hlavní roli. West Side Story byla naproti tomu první velká zkouška pro mne jako pro muzikálovou herečku - spojit tanec a zpěv v takovém nárezu jako je Amerika, to je dost dřina. Dnes se usmívám při vzpomínce na první zkoušky, kdy jsem po tomto čísle lapala po dechu a říkala dialogy, které následují. Obě hrají stejně ráda, jen snad k Anitě mám jako k ženské blíže.

Jednou z nejčastějších otázek novinářských rozhovorů bývá ta, která pátrá po vysněné roli. Máš taky nějakou takovou roli? A pokud ano, bude to role muzikálová, nebo činoherní?

Považuji za štěstí hrát v našem divadle, protože těžko bych měla jinde možnost hrát muzikál a činohru zároveň. Pravda je, že poslední dobou dostávám víc muzikálových příležitostí a že bych si ráda zahrála zase v pěkné činoherní roli. Když se ptáš na nějakou vysněnou roli, tak musím přiznat, že jednu mám. Je to Médea. Ve druhém ročníku na JAMU s námi pracoval Pavel Doležal, který režíroval krásný muzikál Řek Zorba, což byla vlastně první spolupráce našeho ročníku s DbM. Ujal se nás i ve volném čase a pracoval s námi také individuálně. Já jsem si tenkrát vybrala monolog právě z Médey a od té doby mám chuť si právě tuto roli zahrát. Třeba to někdy vyjde... Z muzikálu vysněnou roli nemám, ale zahrála bych si v Chorus Line. To je kus, kde se skutečně všechny muzikálové složky objevují v plné míře.

O postavách z jeviště jsme mluvili už dost. Zkusme si teď povídat o Petře Jungmanové. V jakém jsi se narodila znamení?

Narodila jsem se 11.7.1971 na Kladně jako druhá dcera úžasných rodičů. (Doufám, že moje děti na mne jednou budou tak pyšné, jako jsem já na ně.) Moje sestra Mirka, která byla o osm let starší než já, byla mimořádný člověk, jakých je na světě málo. Dnes tu, bohužel, už s námi není, ale já jsem si jistá, že nám "tam nahoře" drží palce. Narodila jsem se na začátku července a opravdu jsem Rak jako vyšitý. Náladová s neutuchající energií, útočím ve chvíli, kdy to člověk nejmíň čeká, ale přitom nesmírně toužím po harmonii. Rozhodně to se mnou není jednoduché. (A abych nezapomněla, jako pro každého typického Raka je pro mne charakteristická láska k jídlu. Jídlo, to je moje.)

Jaká jsi byla jako dítě?

Hrozně živá, nezbednice, neposeda, ráda jsem se předváděla a byla jsem malá vzteklina. Na druhou stranu i roztomilá žába, se kterou se člověk nenudil. Moje maminka by k tomu určitě řekla víc. Dětský exhibicionismus mi vydržel do 6. třídy. Zpívala jsem, kde se dalo a s naším souborem veřejně tancovala. Pak se to zlomilo. Nejspíš to bylo věkem, ale trošku to dávám za vinu i jedné z našich učitelek, kterou jsme měli naštěstí jen rok. Vzpomínám si, že stříhala psy a že jsem si tenkrát říkala, ať aspoň k nim je citlivá, když pro nás nemá pochopení. Zesměšňovala mne před celou třídou a shazovala mě jako dospívající dívku. To bolelo. Dávno jsem jí odpustila, možná si to ani pořádně neuvědomovala, ale od té doby se se mnou táhla tréma a malé sebevědomí. Další roky nás měla učitelka Brigita Steinerová, která mně naopak burcovala k činnosti a podporovala v mých zájmech. Díky jí za to.

A kdy ses tedy vlastně rozhodla pro divadlo?

Od čtyř let jsem chodila tancovat k paní Vlastě Šeflové, která nás, malé caparty, dokázala motivovat i k drsnému baletnímu drilu u tyče, za což jsem jí dodnes vděčná. Když náš soubor po patnácti letech převzal její syn, věděl, že chci jít studovat na VŠ. Jednou při tréninku mi řekl, že kdesi četl, že se v Brně otevírá něco na muzikál a ať to jdu zkusit. Jela jsem na Moravu spíš z hecu, protože jsem chtěla studovat tělovýchovu na FTVS v Praze, ale ono to vyšlo v Brně. Divadlo jsem vlastně nikdy hrát nechtěla, ale zpívat mne bavilo vždycky - nejdřív s tatínkem při kytarě a pak, když jsem studovala na Střední pedagogické škole v Berouně, měly jsme ženskou kapelu - Dekoraci, s kterou jsme projely spoustu festivalů a zahrály jsme si i na Portě v Plzni na Lochotíně. Moc ráda na tuhle dobu vzpomínám.

Věříš na náhodu? Nebo na něco vyššího?

Na náhodu jsem dřív věřila, dnes mám pocit, že každá náhoda je někde stejně předem daná, takže to vlastně není náhoda. Spíš si představuji určitou formu energie, která funguje neustále a odjakživa. Věřím hlavně v to, že vše se vrací, dobré i špatné.

Dovedla bys zůstat bez divadla?

Teď říkám určitě, ale kdo ví, co by bylo. Nejspíš bych dělala obchod, kterým se zabývám i teď, ale moc času mi na něj nezbyvá. Zatím ho mám jako koníčka. Taky se, myslím, změní spousta věcí, až budu mít rodinu. Divadlo mám moc ráda, teď jím žiji, ale jsou na světě věci, které jsou pro mne důležitější.

Divadlo z člověka vysává spoustu energie a právě muzikál je nesmírně náročný také na fyzickou kondici. Kde relaxuješ, naopak, jak se udržuješ v tak skvělé formě?

Odpočívám tím, že jdu do posilovny nebo si zaběhat, zaplavat či v zimě zaběžkovat. Pohyb, to je moje. Nejspíš jsem tuto vlastnost zdělila po tatínkovi, který onemocní ve chvíli, kdy si nemůže jít zahrát a zasportovat. Má ve svých dvaadesáti úžasnou kondičku a v létě jsme spolu neporazitelná dvojka v nohejbalu. Relaxuji také tím, že vyrážím se svým přítelem Honzou často do přírody na kole nebo jen tak pěšmo. Poslední dobou taky ráda čtu, mám totiž velké resty z mládí, tak doháním, co se dá. Škoda, že jsem tuto vlastnost nezdělila po mamince, která je velmi sečtělá a ještě k tomu skvěle ovládá počítač. To mi chybí. Strašně ráda ale taky cestuji, a to nejen po jiných zemích, ale také po vlastech českých. Každý rok navštívíme s Honzou nejméně sedm hradů a zámků, co jsme zatím neviděli. On má tu výhodu, že si pamatuje výklad z prohlídek, zatímco já se kochám a pak se ho ptám x-krát na stejnou věc.

Jak vnímáš svoji popularitu?

Popularita - co to je? Že o tobě vědí diváci v Brně? Nebo že o tobě vědí také v Praze? Nebo že o tobě ví celý svět? Nevím, co říci. Mám pocit, že popularita je především otázkou médií a bussinesu. Zpočátku může být příjemná a lákavá, ale ve větší míře přináší spíš problémy.

Co pro tebe znamená nominace na Cenu Thálie?

Když jsem se dozvěděla, že jsem postoupila až do nejužší nominace, byla jsem šťastná a chtěla jsem vyhrát. V tuto chvíli se už moje hladina adrenalinu dostala na normálu a přestože bych měla obrovskou radost, kdybych cenu Thálie dostala, říkám si, že už to je úspěch, když ti, co mne nominovali, tím vlastně říkají, že moje práce stojí za povšimnutí.

Co se stane, když ji dostaneš? A co se stane, pokud ji nedostaneš?

Pokud ji dostanu, budu mít obrovskou radost. Nejvíc kvůli svým rodičům, kteří mi od malička fandili v tom, co jsem dělala a vždy pro mne byli oporou. Tahle cena by patřila i jim. Mám totiž pocit, že výkon nespočívá jen v technickém pěveckém, hereckém a tanečním vybavení, ale i v osobnostním projevu. A já jsem taková, jaká jsem, díky svým rodičům. Když ji nedostanu, svět se nezboří, život půjde dál a navíc určitě přijdou chvíle, kdy si uvědomím, že na těchto věcech nezáleží. Taky doufám, že tohle v podstatě druhé místo bych nebrala jako prohru.

V případě, že si Thálii přece jen odvezeš, budeš jiná, lepší herečka?

Určitě chci být lepší a lepší, ale ne kvůli Thálii. Každá další role je jako schod do neznáma. A já chci, aby ty schody vedly nahoru, ne dolů.

jaro 1999